

Preek voor 15 november 2014, H. Albertus de Grote, IJmuiden-E, priesterwijding Marieke Janneke Ridder.

1. Er was vandaag wat episcopaal gedrang in IJmuiden. Omdat mijn collega van Myra vanuit Spanje bij de sluizen van IJmuiden arriveerde – ik weet niet wat voor kleur zijn knechten hadden – moesten we de wijding van Marieke was opschuiven in de tijd. Het feest van vandaag is daardoor niet veranderd: we vieren de feestdag van de heilige Albert de Grote. Velen van u zullen zich afvragen: wie is dat, die Albert de Grote? In ons kerkboek vind je dat hij bisschop van Regensburg was en hij valt in de categorie ‘leraren der kerk’. Hij leefde in de 13de eeuw en was een van de belangrijkste denkers van zijn tijd. Maar zijn grootste beroemdheid – en daardoor waarschijnlijk ook de reden voor zijn heiligverklaring – was het feit, dat hij de leermeester van de grote Thomas van Aquino was, de allergrootste middeleeuwse theoloog, die de tekst schreef van het lied dat we straks na de communie zullen zingen. In alle eeuwen die sindsdien zijn verlopen, heeft de kerk de werken van Thomas en die van zijn leermeester Albert in ere gehouden en nog altijd worden ze ijverig gelezen en becommentarieerd. Waarom? Omdat zij het waren, die in hun tijd een samenvatting van de hele christelijke leer gaven, als een groot en alomvattend theologisch systeem. En ook al zijn de tijden veranderd en heeft ook de theologie enorme ontwikkelingen doorgemaakt, de wijsheid waarmee zij hun ambacht bekleedden, is nog altijd dezelfde die ook wij in onze tijd zoeken en waardoor wij ons laten inspireren.

2. Over die wijsheid hoorden we in de eerste lezing en het is u misschien opgevallen hoeveel die tekst lijkt op de lofzang op de liefde, die de apostel Paulus in zijn eerste brief aan de Korinthiërs aanheft. Bij de apostel is het de liefde die lankmoedig is en goedertieren, die alles bedenkt, alles gelooft, alles hoopt en alles verdraagt. Paulus houdt de Korinthiërs die liefde voor om hun onderlinge meningsverschillen te boven te komen. En diezelfde functie vervult in onze eerste lezing van vandaag de wijsheid. In de joodse traditie van de eerste eeuwen van onze jaartelling werd heftig gespeculeerd over die goddelijke wijsheid. Het was de vrouwelijke vorm van het mannelijke woord waarmee God zijn scheppingswerk voltrok en die de kern van de wet van Mozes uitmaakte. Diegenen die zich christenen gingen noemen, zagen die wijsheid en dat scheppingswoord van God in Jezus Christus mens geworden. En in het evangelie zegt Jezus dan ook, dat hij geen jota of stipje van die wet – de kleinste tekentjes in het hebreeuwse alfabet – opheft, maar vervult. Hij is de wijsheid in persoon, het woord van God dat vlees geworden is.

3. Voor ons, die vandaag de priesterwijding van Marieke vieren, is dat van het grootste belang. Want wat doet de kerk als ze mensen afzondert om priester te worden? Wordt zo iemand een ander mens, die bepaalde heilige dingen mag en kan doen die anderen niet kunnen of mogen? Dat gaat er bij mij niet zo in. In onze goede oud-katholieke traditie is een priester geen ander mens dan andere gelovigen, maar delen allen allereerst in de doop, die allen deel geeft aan het koninklijke priesterschap. En daarna zijn er bepaalde taken te vervullen, leiding geven, profeteren, sociale dienstbaarheid, pastoraat. En daartoe wordt ook een priester in dat bijzondere ambt geroepen. Hij of zij krijgt allereerst de opdracht om voor te gaan in de eucharistie en de bediening van de andere sacramenten. En wat zijn sacramenten? Niets anders dan de verkondiging van Gods genade, in woord en daad, op een bepaalde tijd en in een bepaalde ruimte; bijvoorbeeld als de gemeente samenkomt op de dag des Heren en eucharistie viert, maar ook aan een ziekbed als iemand in de naam van Jezus van lichamelijke of geestelijke pijn wordt bevrijd. De verkondiging van Gods genade stelt mensen in staat om als christen zout der aarde te zijn en licht der wereld en richt ze daardoor op het koninkrijk van God.

4. In de gesprekken die Marieke en ik ter voorbereiding van de priesterwijding hadden, realiseerden we ons wat voor een waagstuk deze concrete gestalte van christelijk geloof eigenlijk is. Want er wordt in onze wereld soms nogal kwistig met de naam van God gestrooid, zozeer zelfs dat mensen elkaar met die naam de hersens inslaan. Hoe weet je dan dat jij zelf het bij het goede einde hebt? Marieke zei, dat ze getroffen was door de woorden die de bisschop net voor de grote hymne tot Gods heilige Geest spreekt. Hij zegt daar: 'God die onze Vader is, heeft ons allen tot zijn dienst geroepen. Moge Hij met zijn kracht vervullen, wat wij in onze zwakheid beginnen.' Allereerst wordt de dienst van de priester ingebed in de roeping van de hele kerk, van alle gelovigen. Het is dus geen privézaak, dat priesterschap, maar iets dat zich verwerkelijkt temidden van de gemeente. En vervolgens realiseren we ons, dat wij slechts iets in zwakheid kunnen beginnen, dat God zelf met zijn wijsheid en zijn scheppingswoord kan vervullen en daardoor tot voltooiing kan brengen. Alles wat wij doen is dus niet onze prestatie, ons goede werk of onze goede wil, maar slechts onze be-aming van wat God met ons leven voor heeft. En daarom is ook alles wat een christen doet of laat, heel zijn of haar leven, één grote lofzang op Gods wijsheid en zijn levenwekkende woord. Toen Albert de Grote en zijn leerling Thomas met al hun denkkraft hun omvattende theologische bouwwerk in elkaar zetten, wilden ze niet anders dan tot uitdrukking brengen, dat de hele wereld, niets uitgezonderd, vervuld is van Gods goedheid. Het is de opdracht van elke christen, en van diegenen zoals Marieke die tot een bijzonder ambt worden geroepen, om die lofzang voort te zetten en zo te helpen om deze wereld tot haar bestemming te leiden. Amen.